

መጽሐፈ ዳንኤል — መቶ አሥራ አራት

የመጨረሻው ትውልድ፡- የሕዝቅኤል ትንቢታዊ ፍጻሜ እና የ144,000ዎቹ ማተም

Jeff Pippenger

2024-03-03

በ2001 ዓ.ም. መስከረም 11 ላይ የሦስተኛው ወቅት መምጣትን የተመለከተው ትውልድ የምድር ታሪክ የመጨረሻው ትውልድ ነው። ይህን እውነት የሚያረጋግጠው ከሕዝቅኤል የተወሰደው ክፍል በሚለራውያን ዘንድ ከአሥራ ደናግል ምሳሌ ጋር፣ ስለዚህም ከዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት ጋር በቀጥታ የተያያዘ መሆኑ ተረድቶ ነበር። በዚያ ታሪክ ውስጥ፣ “ከእንግዲህ ወዲህ የማይዘገይ” የነበረው የዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት ራእይ፣ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 የተፈጸመው፣ በአሜሪካ ውስጥ በቅርብ የሚመጣውን የእሑድ ሕግ አስቀድሞ ያመለከተ ነበር። ነገር ግን ከእንግዲህ ወዲህ የማይራዘም ራእይን የሚመለከተው የሕዝቅኤል ትንቢት በፍጹም ሁኔታ የተፈጸመው፣ በ2001 ዓ.ም. መስከረም 11 ላይ በሦስተኛው ወቅት መምጣት የጀመረው የመቶ አርባ አራት ሺህ ማተም ታሪክ ውስጥ ነው።

እግዚአብሔርም ቃል ወደ እኔ መጣ እንዲሁም አለኝ፤ የሰው ልጅ ሆይ፡ በእስራኤል ምድር ውስጥ፡- “ዘመኑ ይረዝማል፡ ራእይም ሁሉ ይጠፋል” ሲሉ የምትጠቀሙበት ይህ ምሳሌ ምንድን ነው? ስለዚህ እንዲህ በላቸው፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ ይህን ምሳሌ አቆማለሁ፡ ከእንግዲህም በእስራኤል ውስጥ እንደ ምሳሌ አይጠቀሙበትም፤ ነገር ግን እንዲህ በላቸው፤ ዘመኑ ቀርቦአል፡ የራእይም ሁሉ ፍጻሜ። በእስራኤል ቤት ውስጥ ከእንግዲህ ወዲህ ከንቱ ራእይ ወይም የሚያባብል ምዋርት አይኖርምና። እኔ እግዚአብሔር ነኝና፤ እኔ እናገራለሁ፡ የምናገረውም ቃል ይፈጸማል፤ ከእንግዲህ ወዲህ አይዘገይም፤ እናንተ ዓመፀኛ ቤት ሆይ፡ በዘመናችሁ ውስጥ ቃሉን እናገራለሁ እፈጽመውማለሁ፡ ይላል ጌታ እግዚአብሔር። ደግሞም የእግዚአብሔር ቃል ወደ እኔ መጣ እንዲሁም አለኝ፤ የሰው ልጅ ሆይ፡ እነሆ፡ የእስራኤል ቤት፡- “እርሱ የሚያየው ራእይ ለብዙ ዘመናት ወደፊት የሚሆን ነው፡ ስለ ሩቅም ዘመናት ትንቢት ይናገራል” ይላሉ። ስለዚህ እንዲህ በላቸው፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ ከእንግዲህ ወዲህ ከቃሎቼ አንዳች አይዘገይም፤ ነገር ግን የተናገርሁት ቃል ይፈጸማል፡ ይላል ጌታ እግዚአብሔር። ሕዝቅኤል 12፡21-28።

ነቢያት ሁሉ ስለ መጨረሻዎቹ ዘመናት ይናገራሉ፤ እናም “በእስራኤል ቤት ውስጥ” ያለው “ከንቱ ራእይ” እና “ለስላሳ ምዋርት”፣ የሐሰት የኋለኛው ዝናብ ነው፤ እርሱም “ሰላምና ደኅንነት” የሚል መልእክት ሲሆን፣ “የሚያየው ራእይ ለብዙ ቀናት ወደፊት ነው፡ እርሱም ስለ እጅግ ሩቅ ዘመናት ይትንቢት ይናገራል” ብሎ ይሟገታል። ይህ የዕንባቆም “ክርክር” ነው፤ ምክንያቱም “ከንቱ ራእይ” የሚያቀርቡት ሰዎች፣ “እርሱ የሚያየውን ራእይ” ይቃወማሉና። እነርሱም፣ “የሚያየው ራእይ ለብዙ ቀናት ወደፊት ነው፤ እርሱም ስለ እጅግ ሩቅ ዘመናት ይትንቢት ይናገራል” ይላሉ። የሰላምና ደኅንነት መልእክት መልእክተኞችም፣ “ቀኖቹ ተራዝመዋል፣ ራእይም ሁሉ ከንቱ ሆኗል” ይላሉ፤ ከሁሉም በላይ እርሱ ጁላይ 18, 2020 አስቀድሞ አልተነበየምን? የ“ከንቱ ራእይ” መልእክተኞች በምዕራፉ የመጀመሪያዎቹ ሁለት ቁጥሮች ውስጥ ደግሞ በሕዝቅኤል ተለይተው ተጠቅሰዋል።

እግዚአብሔርም ቃሉ ወደ እኔ መጣ እንዲሁም አለ፡- የሰው ልጅ ሆይ፡ አንተ በዓመፀኛ ቤት መካከል ትኖራለህ፤ እነርሱም ለማየት ዓይኖች አሏቸው፡ ነገር ግን አያዩም፤ ለመስማትም ጀሮዎች አሏቸው፡ ነገር ግን አይሰሙም፤ ምክንያቱም ዓመፀኛ ቤት ናቸውና። ሕዝቅኤል 12፡1-2።

ነቢያት ሁሉ እርስ በርሳቸው ይስማማሉ፤ ሁሉም ስለ መጨረሻዎቹ ዘመናት ይናገራሉ፤ ክርስቶስም በአገልግሎቱ ታሪክ ውስጥ ክርክር የሚፈልጉትን አይሁድ በተናገረ ጊዜ፣ በዚያን ጊዜ ከእግዚአብሔር

የሚፈቱትን እነዚያን ክርክር የሚፈልጉ አይሁድ፣ ዓይኖች ያሉአቸው ሆነው የማይደገቡ፣ ጆሮዎቻቸው ያሉአቸው ሆነው የማይሰሙ መሆናቸውን ለመለየት ኢሳይያስን ጠቀሰ። አሁንም እንደ ዚያን ጊዜ፣ ሕዝቅኤል በኋለኛው ዝናብ መልእክት ተቃራኒ ሆነው የሰላምና የደኅንነት መልእክት የሚያቀርቡትን የሎዶቅያ አድቪንቲዥም አሸፊ ሰዎች፣ የዘመናችን ክርክር የሚፈልጉ አይሁድን እየተናገረ ነው። ኢየሱስ በቃሉ ውስጥ ባኖራቸው ሥርዓቶች ይመራ ነበር፤ ስለዚህ ትንቢቶቹም ደግሞ ክርክር የሚፈልጉትን አይሁድ ከተናገረባቸው ዘመናች ይልቅ ይበልጥ በተለይ ለመጨረሻዎቹ ዘመናች እየተናገሩ ነው።

ስለዚህ በምሳሌ እናገራቸዋለሁ፤ ምክንያቱም እያዩ አያዩም፣ እየሰሙም አይሰሙም ወይም አያስተውሉም። በእነርሱም ላይ የኢሳይያስ ትንቢት ተፈጽሞአል። እንዲህ የሚል፤ በመስማት ትሰማላችሁ ነገር ግን አታስተውሉም፤ በማየትም ታያላችሁ ነገር ግን አታስተውሉም፤ የዚህ ሕዝብ ልብ ደንድኖአልና፣ ጆሮአቸውም ለመስማት ከብደአል፣ ዓይኖቻቸውንም ዘግተዋል፤ እንዳይሆን በዓይኖቻቸው አይተው፣ በጆሮአቸውም ሰምተው፣ በልባቸውም አስተውለው፣ ተመልሰውም፣ እኔም እፈውሳቸው ዘንድ። ነገር ግን ዓይኖቻችሁ ስለሚያዩ ብጹዓን ናቸው፤ ጆሮዎቻችሁም ስለሚሰሙ ብጹዓን ናቸው። እውነት እላችኋለሁ፤ ብዙ ነቢያትና ጳውሎስ ሰዎች እናንተ የምታዩትን ለማየት ተመኝተው አላዩትም፤ እናንተም የምትሰሙትን ለመስማት ተመኝተው አልሰሙትም። ማቴዎስ 13፡13-17።

ሰዎች የሚሰሙ ነገር ግን የማይሰሙ፣ የሚያዩም ነገር ግን የማይዩ ሕዝብ የመኖሩ ሁኔታ፣ እየተተወ በሚገኙ የቀድሞ የእግዚአብሔር ሕዝብ ባሕርይ ነው። ያ ትንቢታዊ ሁኔታ ስለ እንዲህ ያለ ሁኔታ የተናገረውን የኢሳይያስን ትንቢት ፍጻሜ ነው። እንደ ሁሉም ነቢያት፣ ኢሳይያስም ከክርስቶስ ጋር በመሆን ስለ መጨረሻዎቹ ዘመናት ይናገራል።

በንጉሥ ዑዝያ በሞተበት ዓመት ጌታን በዙፋን ላይ ተቀምጦ፣ ከፍ ከፍ ብሎ የተነሣ፣ የልብሱም ዳርቻ ቤተ መቅደሱን ሞልቶ አየሁ። በላዩም ሱራፊል ቆመው ነበር፤ ለእያንዳንዱም ስድስት ክንፍ ነበሩት፤ በሁለቱ ፊቱን ይሸፍን ነበር፤ በሁለቱም እግሮቹን ይሸፍን ነበር፤ በሁለቱም ይበርር ነበር። እርስ በርሳቸውም ይጮኹ ነበር፤ እንዲህም ይሉ ነበር፤ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ ነው፤ ምድር ሁሉ በክብር ተሞልታለች። የደጃም መሠረቶች በጮኹው ድምፅ ተናወጡ፣ ቤቱም በጢስ ተሞላ። እኔም፡- ወዮልኝ! ጠፍቻለሁና፤ እኔ ከርኩስ ከንፈር ያለኝ ሰው ነኝ፣ ደግሞም ከርኩስ ከንፈር ባላቸው ሕዝብ መካከል እኖራለሁ፤ ዓይኖቼ ንጉሡን፣ የሠራዊት ጌታን፣ አይተዋልና። አልሁ። ከሱራፊልም አንዱ ከመሠዊያው ላይ በመጥረጊያ የወሰደውን የእሳት ፍም በእጁ ይዞ ወደ እኔ በረረ፤ በአፊም አደረገውና፡- እነሆ፣ ይህ ከንፈሮችህን ነክቶአል፤ ኃጢአትህም ተወግዶአል፣ ኃጢአትህም ነጽቶአል አለ። ደግሞም፡- ማንን እልክ? ስለ እኛስ ማን ይሄዳል? የሚል የጌታን ድምፅ ሰማሁ። እኔም፡- እነሆኝ፤ እኔን ላከኝ አልሁ። እርሱም አለ፡- ሂድ፣ ለዚህ ሕዝብም እንዲህ በል፤ መስማትን ትሰሙ ዘንድ ስሙ፣ ነገር ግን አታስተውሉ፤ ማየትንም ታዩ ዘንድ እዩ፣ ነገር ግን አትረዱ። እንዳያዩ በዓይኖቻቸው፣ በጆሮዎቻቸውም እንዳይሰሙ፣ በልባቸውም እንዳያስተውሉ፣ ተመልሰውም እንዳይፈውሱ፣ የዚህን ሕዝብ ልብ አደንዝዝ፣ ጆሮዎቻቸውንም አክብድ፣ ዓይኖቻቸውንም ጨፍን። ኢሳይያስ 6፡1-10።

ኢሳይያስ፣ ሕዝቅኤል እና ክርስቶስ ሁሉ በመጨረሻዎቹ ዘመናት፣ በኋለኛው ዝናብ ዘመን፣ የእውነተኛውና የሐሰተኛው የኋለኛው ዝናብ መልእክት እየተከራከረበት ሳለ፣ የሐበቄቅ ምዕራፍ ሁለት ፍጻሜ ሆኖ ለሚታተሙት ሰዎች ወኪሎች ናቸው። ኢየሱስ እንደ ተናገረው፣ ይህ በሚፈጸምበት የዘመን ክፍል ውስጥ ጳውሎስ ምሳሌዎቹን “ያያሉ”፤ ይህም የትንቢት ምልክት ነው። “ጠቢባኑ” የኋለኛውን ዝናብ ትንቢታዊ መልእክት ያስተውላሉ፤ ነገር ግን በክርክር ባይሁድ የተወከሉት ግን አያዩም አይሰሙምም፤ እና እንደ ሕዝቅኤል ከሆነ የሰላምና የደኅንነት መልእክት ያቀርባሉ፤ የትንቢቶቹም ፍጻሜ እጅግ ሩቅ ወይሆነ ወደፊት እንደሚገኝ ይከራከራሉ። ትንቢቶቹን አይክዱም፤ በክርክር የታወቁት አይሁድ ለሚመጣው መሲሕ ትንቢት በከንፈር ብቻ እውቅና ሰጥተው ነበር፤ ነገር ግን ክስተቱን ወደ እጅግ ሩቅ ወደፊት ብቻ አኖሩት። ሆኖም

ኢየሱስ የዘመናቸውን ትንቢታዊ መልእክት “የሚያዩ” ሰዎች ላይ ብፁዓን መሆናቸውን አወጀ።

በክርስቶስ ዘመን ይህ በእርሱ ጥምቀት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ በወረደ ጊዜ የደረሰው መልእክት ነበር። በጥምቀቱ ጊዜ የመንፈስ ቅዱስ መውረድ፣ በነሐሴ 11 ቀን 1840 የራእይ አስር መልአክ መውረድን ቀድሞ ያመለከተ ነበር። በእነዚህ ሁለቱም ታሪኮች ያለው መለኮታዊ መውረድ የዚያ ዘመን የአሁኑ እውነት መልእክት መድረሱን ምልክት አድርጎ ነበር፤ ለኢየሱስ ይህ በጥምቀቱ እንደተወከለው የሞቱና የትንሣኤው መልእክት ነበር። ለሚለራውያን ግን ይህ የእስልምና የመጀመሪያውና የሁለተኛው ወይታዎች መልእክት ሲሆን፣ የጊዜ-ትንቢትን የፈተና መልእክት ያረጋገጠ ነበር። እነዚህ ሁለቱም ታሪኮች በመስከረም 11 ቀን 2001 ከደረሰው የኋለኛው ዝናብ የፈተና መልእክት መድረስ ጋር ይስማማሉ። ስለዚህ እህት ዋይት የሚከተለውን ትመዘግባለች፡-

“በ1840-1844 ዓ.ም. የተሰጡት መልእክቶች ሁሉ አሁን በኃይል እንዲቀርቡ ይገባል። ምክንያቱም መንገዳቸውን ያጡ ብዙ ሰዎች አሉ። መልእክቶቹ ወደ ሁሉም አብያተ ክርስቲያናት ሊደርሱ ይገባል።”

ክርስቶስ እንዲህ አለ፡- “ዓይኖቻችሁ ስለሚያዩ፣ ጆሮዎቻችሁም ስለሚሰሙ ብፁዓን ናቸው። እውነት እላችኋለሁ፤ ብዙ ነቢያትና ጳውሎስ ሰዎች እናንተ የምታዩትን ለማየት ተመኝተው አላዩትም። እናንተም የምትሰሙትን ለመስማት ተመኝተው አልሰሙትም” [ማቴዎስ 13፣16, 17]። በ1843 እና በ1844 የታዩትን ነገሮች ያዩ ዓይኖች ብፁዓን ናቸው።

መልእክቱ ተሰጥቶአል። እናም መልእክቱን እንደገና በመድገም ረገድ ምንም መዘግየት ሊኖር አይገባም፤ ምክንያቱም የዘመኑ ምልክቶች እየተፈጸሙ ነውና፤ የመዝጊያው ሥራ መከናወን አለበት። ታላቅ ሥራ በአጭር ጊዜ ውስጥ ይከናወናል። በቅርቡም በእግዚአብሔር ሹመት አንድ መልእክት ይሰጣል፣ እርሱም ወደ ታላቅ ጩኸት ያብጣል። ከዚያም ዳንኤል ምስክርነቱን ለመስጠት በዕጣው ይቆማል።

“የቤተ ክርስቲያናችን ንቃት መነሣሣት አለበት። በዓለም ታሪክ ከፍተኛው ክስተት ዳርቻ ላይ ቆመናል፣ ሰይጣንም በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ኃይል እንዳይኖረው እና በእንቅልፍ እንዲያስቀርባቸው መፍቀድ የለብንም። ጳጳሳዊ ሥርዓቱ በኃይሉ ይገለጣል። ሁሉም አሁን ነቅተው ቅዱሳን መጻሕፍትን መመርመር አለባቸው። እግዚአብሔር በመጨረሻው ዘመን የሚሆነውን ለታማኞቹ ያሳውቃልና። የጌታ ቃል በኃይል ወደ ሕዝቡ ሊመጣ አለበት....”

“ይህ ነው ለእኔ የተገለጠው—እኛ ተኝተናል፣ የሚጎበኘንም ጊዜ አናውቅም። ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት ራሳችንን ብናዋርድ፣ በሙሉ ልብም ብንፈልገው፣ እርሱ በእኛ ዘንድ ይገኛል።” Manuscript Releases, volume 21, 436-438.

በክርስቶስ ታሪክ ውስጥ ባለው የመሲሐ የአሁን እውነት መልእክት፣ እንዲሁም ከ1840 እስከ 1844 ባለው የአሁን እውነት መልእክት የተመሰሰው መልእክት፣ የሚለራውያን መልእክት ዳግም ወደሚደገምባቸው የመጨረሻ ዘመናት ወደፊት ያመለክታል። “ማየትና መስማት” እንዳይችሉ በእነዚያ ታሪኮች ውስጥ የተወከሉት፣ “የመጎብኘታቸውን ጊዜ አያውቁም።” ኢሳይያስ፣ የሚያዩ ነገር ግን የማያዩ የኋለኛው ዝናብ ሐሰተኛ መልእክት መልእክተኞችን የመጀመሪያ ማጣቀሻ ሲያቀርብ፣ ያ ዘመን የሚጀምርበትን ጊዜ ይለይበታል፤ ያንንም ዘመን እህት ዋይት፣ “ወደ ታላቅ ጩኸት የሚያድግ በእግዚአብሔር ተወስኖ የተሰጠ መልእክት” ብላ ተናግራለች። “በእግዚአብሔር ተወስኖ” የሚለው፣ መልእክቱ የሚደርስበትን የተለየ ጊዜ ይወክላል፤ እናም በኢሳይያስ ምዕራፍ ስድስት ቁጥር ሦስት ውስጥ፣ ኢሳይያስ ያንን ጊዜ በትክክል ያመለክታል።

አንዱም ለሌላው እየጮኸ እንዲህ አለ፤ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ ነው፤ ምድርም ሁሉ በክብሩ ተሞልታለች። ኢሳይያስ 6፣3።

እህት ዋይት፣ በኢሳይያስ ውስጥ ዓይኖች ያላቸው የሚያዩ ነገር ግን የማያዩ እንደሆኑ የተወከሉትን ሰዎች በሚመለከተው ክፍል ውስጥ፣ መላእክቱ “ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ” እያሉ እርስ በርሳቸው ሲጮኹ ይህ በሴፕቴምበር 11 ቀን 2001 እንደተፈጸመ ትለያላች።

“እነርሱ [መላእክቱ] ወደፊቱን ሲመለከቱ፣ ምድር ሁሉ በክብር በምትሞላበት ጊዜ፣ የድል የምስጋና መዝሙር በሚያማምሩ ዝማሬዎች ከአንዱ ወደ ሌላው ይመለሳሉ፤ ‘ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ ነው።’ እነርሱ እግዚአብሔርን በማክበር ፈጽሞ ይረከሉ፤ እናም በፊቱ፣ ከማጽደቁ ፈገግታ በታች፣ ከዚያ በላይ ሌላ ምንም አይመኙም። ምስሉን በመሸከም፣ አገልግሎቱን በማድረግ እና እርሱን በማምለክ፣ ከፍተኛ ምኞታቸው ፈጽሞ ደርሶአል።” Review and Herald, December 22, 1896.

በ2001 ዓ.ም. ሴፕቴምበር 11 የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ማተም ተጀመረ፣ የኋለኛውም ዝናብ መርጨት ጀመረ፣ የዐሥሩ ደናግል ምሳሌ እየተደገመ ሳለ የዕንባቆም ክርክር ተጀመረ። በዚያ ጊዜ የሕዝቅኤል ትንቢት ፍጹም ፍጻሜውን አገኘ። ትንቢታዊው ቃል ከእንግዲህ ወዲያ አይዘገይም፣ እና የ2001 ዓ.ም. ሴፕቴምበር 11ን የተመለከተው ትውልድ የፕላኔት ምድር የመጨረሻው ትውልድ ነው፤ ምክንያቱም በአድቪንቲዝም መጨረሻ ያለው ራዕይ በክርስቶስ ሁለተኛ ምጽአት ጊዜ የምሕረት ዘመን መዘጋትን ያውጃልና። ለዚህ እውነት ሁለተኛ ምስክር በሉቃስ መጽሐፍ ምዕራፍ 4 ያዩ አንድ ውስጥ ይገኛል።

እውነት እላችኋለሁ፤ ይህ ትውልድ ሁሉ እስኪፈጸም ድረስ ከቶ አያልፍም። ሰማይና ምድር ያልፋሉ፤ ቃሌ ግን ከቶ አያልፍም። ሉቃስ 21፡32, 33

በሉቃስ ምዕራፍ 4 ያዩ አንድ ኢየሱስ የምድር ታሪክ የመጨረሻውን ትውልድ ይለያል። እርሱ ከክ.ዓ. 70 በኢየሱሱም ጥፋት ጀምሮ እስከ ሚሊራዊት ታሪክ ድረስ የሚዘልቅ እየተራመደ የሚሄድ ታሪክ አጠቃላይ ገለጻ አሁን አቅርቦ ነበር። ከዚያም በትንቢታዊ ታሪክ ቀጥተኛ መለየት ከትረካው ውስጥ ወጥቶ፣ እርሱ ያቀረበውን ትንቢታዊ ታሪክ ብቻ የሚደግምና የሚያስፋፋ ምሳሌ ያቀርባል። ስለዚህም ለአንድና ለዚያው ትረካ ሁለት ውስጣዊ ምስክሮችን ሰጠ፤ መደምደሚያውም እነዚህን ክስተቶች የመሰከረው “ትውልድ” እስከ መመለሱ ድረስ በሕይወት እንደሚኖር በመለየት ነበር፤ በዚህም በአውዱ መሠረት በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ የተወከለውን ትውልድ ይለያል።

የመቶ አርባ አራት ሺህ መታተም ታሪክ የመጨረሻው ትውልድ ታሪክ ነው፤ እነርሱም ሰማይና ምድር በሚያልፉበት ዘመን ቢኖሩም እንኳ ሞትን አያጣጡም።

ነገር ግን የጌታ ቀን እንደ ሌባ በሌሊት ይመጣል፤ በዚያም ሰማያት በታላቅ ጩኸት ያልፋሉ፣ መሠረታዊ ነገሮችም በእጅግ በሚነድ ትኩሳት ይቀልጣሉ፣ ምድርም ደግሞ በእርስዋ ያሉ ሥራዎች ሁሉ ይቃጠላሉ። እንግዲህ ይህ ሁሉ እንዲህ ሊፈረስ ከሆነ፣ በቅዱስ አካሄድና በአምልኮ ሁሉ እንዴት ያሉ ሰዎች ልትሆኑ ይገባችኋል? የእግዚአብሔርን ቀን መምጣት እየተጠበቃችሁና እያፋጠናችሁ፣ በእርሱ ሰማያት በእሳት ተቃጥለው ይፈረሳሉ፣ መሠረታዊ ነገሮችም በእጅግ በሚነድ ትኩሳት ይቀልጣሉ። 2 ጴጥሮስ 3፡10-12።

የክርስቶስ ሁለተኛ ምጽአት በክርስቶስ መለወጥ ተወክሎ ነበር።

“ሙሴ በመለወጥ ተራራ ላይ በነበረው ጊዜ በኃጢአትና በሞት ላይ ያለው የክርስቶስ ድል ምስክር ነበር። እርሱ በጻድቃን ትንሣኤ ጊዜ ከመቃብር የሚወጡትን ይወክል ነበር። ሞትን ሳያይ ወደ ሰማይ የተወሰደው ኤልያስ ደግሞ፣ በክርስቶስ ሁለተኛ ምጽአት ጊዜ በምድር ሕያዋን ሆነው የሚገኙትን፣ እና ‘በቅጽበት፣ በዓይን ጥቅሻ፣ በመጨረሻው መለከት’ የሚለወጡትን ይወክል ነበር፤ በዚያም ‘ይህ የሚሞት አለመሞትን ይለብሳል፣’ እና ‘ይህ የሚጠፋ ያለመጥፋትን ይለብሳል።’ 1 ቆሮንቶስ 15:51-53። ኢየሱስም ‘ለማዳን ያለ ኃጢአት ሁለተኛ ጊዜ’ ሲገለጥ እንደሚታይ ሁሉ፣ በሰማያዊ ብርሃን ተለብሶ ነበር። ምክንያቱም ‘በአባቱ ክብር ከቅዱሳን መላእክት ጋር’ ይመጣልና። ዕብራውያን 9:28፤ ማርቆስ

8:38። ለደቀ መዛሙርቱ የተሰጠው የመድኃኒቱ ተስፋ አሁን ተፈጽሞ ነበር። በተራራው ላይ የወደፊቱ የክብር መንግሥት በትንሽ አምሳል ተገልጦ ነበር፤ ክርስቶስ ንጉሥ፣ ሙሴ የተነሱትን ቅዱሳን የሚወክል፣ ኤልያስም የተለወጡትን የሚወክል ነበር።” The Desire of Ages, 421.

ኤልያስ፣ ሳይሞት የቀረው፣ የማይሞቱትን መቶ አርባ አራት ሺህ ይወክላል፤ ሙሴም የሚሞቱትን ይወክላል። በመጨረሻዎቹ ዘመናት እነዚያ ሁለት ክፍሎች በራጅይ ምዕራፍ ሰባት ውስጥ፣ እንደ መቶ አርባ አራት ሺህ እና እንደ ታላቁ ሕዝብ ብዛት ተወክለዋል። በራጅይ ምዕራፍ ስድስት አምስተኛው ማኅተም በሚከፈትበት ጊዜ፣ በጨለማው ዘመን በጳጳሳዊው ሥርዓት የተገደሉት ነጭ ልብስ ተሰጥቶአቸዋል።

“እርሱም አምስተኛውን ማኅተም በከፈተ ጊዜ፣ በመሠዊያው በታች ስለ እግዚአብሔር ቃልና ስለ ያዙት ምስክርነት የተገደሉትን ነፍሳት አየሁ፤ በታላቅ ድምፅም እየጮኹ፡ ቅዱስና እውነተኛ ጌታ ሆይ፡ በምድር ላይ በሚኖሩት ላይ ፍርድ እስከ መቼ አትፈርድም፡ ደማችንን እስከ መቼ አትበቀልም? ብለው ነበር። ለእያንዳንዳቸውም ነጭ ልብስ ተሰጥቶቸው [ንዱላንና ቅዱሳን መሆናቸው ታወጀላቸው]፤ እንዲሁም እንደ እነርሱ ሊገደሉ ያሉ ባልንጀሮቻቸውና ወንድሞቻቸው ደግሞ እስኪፈጸሙ ድረስ ገና ለጥቂት ዘመን እንዲያርፉ ተነገራቸው” [ራጅይ 6:9-11]። በዚህ ስፍራ ለዮሐንስ የቀረቡት ትዕይንቶች በእውነቱ በዚያን ጊዜ የነበሩ ሳይሆኑ ወደፊት በሚመጣ የጊዜ ዘመን የሚሆኑ ነበሩ።” Manuscript Releases, volume 20, 197.

ሰማዕታቱ እግዚአብሔር ስለ መገደላቸው መቼ እንደሚበቀል እየጠየቁ ናቸው። አንድ ሰማዕት ከመገደሉ በፊት የኢየሱስ እምነት ነበረው፤ ምክንያቱም ጳጳሳት እርሱን እንዲገደሉት ያነሳሳቸው የዚያች እምነት መገለጥ ራሱ ነበርና። ነጭ ልብሶች የክርስቶስን ጽድቅ ይወክላሉ፤ ነገር ግን ለእነዚህ የተገደሉ ነፍሳት የተሰጡአቸው ነጭ ልብሶች ከሰማዕትነታቸው በኋላ ተሰጡአቸው። እነዚህ ልብሶች የሰማዕትነት ምልክት ናቸው እንጂ፣ ብቻ የክርስቶስ ጽድቅ አይደሉም። አንድ ሰማዕት ከመገደሉ በፊት የክርስቶስ ጽድቅ ልብስ አለው። በራጅይ ሰባት ያለው ታላቁ ሕዝብ ነጭ ልብሶች ይሰጥቸዋል፤ ስለዚህም ይህ በሚመጣው የእሁድ ሕግ የደም መፍሰስ ውስጥ የሚሞቱትን ይወክላል። እንግዲህ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ በኤልያስ ይወከላሉ፤ በጌታም ውስጥ በታማኝነት የሚሞቱት በሙሴ በለውጠ መልክ ተራራ ላይ ይወከላሉ።

አንድ መቶ አርባ አራቱ ሺህ ሞትን የማያዩ ትውልድ ናቸው፣ እነርሱም በሉቃስ ምዕራፍ 49 አንድ ሰማያትና ምድር በሚያልፉበት ጊዜ ሕያዋን የሆኑትን ትውልድ ክርስቶስ የሚጠቅሳቸው ናቸው።

ይህን ጥናት በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

የአቤል መገደል እግዚአብሔር በእባቡና በሴቲቱ ዘር መካከል—በሰይጣንና በተገዥዎቹ እና በክርስቶስና በተከታዮቹ መካከል—እንደሚኖር የነገረው ጠላትነት የመጀመሪያው ምሳሌ ነበር። በሰው ኃጢአት ምክንያት ሰይጣን በሰው ዘር ላይ ሥልጣን አግኝቶ ነበር፤ ነገር ግን ክርስቶስ ቀንበሩን እንዲጥሉ ያስችላቸው ነበር። ማንኛውም ነፍስ በእግዚአብሔር በጉ ላይ ባለው እምነት የኃጢአትን አገልግሎት ስትክድ፣ የሰይጣን ቍጣ ይነድዳል። ቅዱሱ የአቤል ሕይወት ሰው የእግዚአብሔርን ሕግ መጠበቅ አይቻልም ብሎ ሰይጣን ያቀረበውን ክስ ይመሰክርበት ነበር። ቃየንም በክፉው መንፈስ ተነስቶ አቤልን ሊቆጣጠረው እንደማይችል ባዩ ጊዜ፣ እጅግ ተቈጥቶ ሕይወቱን አጠፋ። እንዲሁም የእግዚአብሔርን ሕግ ጽድቅ ለማስረገጥ የሚቆሙ ማናቸውም ሰዎች ባሉበት ሁሉ፣ ያው መንፈስ በእነርሱ ላይ ይገለጣል። ይህም በዘመናት ሁሉ ውስጥ ለክርስቶስ ደቀ መዛሙርት እንጨት የቆመበትን ምሳሌ ያቆመና የሚቃጠል ክምር ያነደደ መንፈስ ነው። ነገር ግን በኢየሱስ ተከታይ ላይ የተደረጉት ግጭት ሁሉ ለቁጥጥራቸው እንዲገዛ ሊያስገድዱት ስላልቻሉ በሰይጣንና በሠራዊቱ የተቀሰቀሱ ናቸው። ይህ የተሸነፈ ጠላት ቍጣ ነው። እያንዳንዱ የኢየሱስ ሰማዕት እንደ ድል አድራጊ ሞቷል። ነቢዩም እንዲህ ይላል፤ “እነርሱም በበጉ ደምና በምስክርነታቸው ቃል እርሱን [‘ያ አሮጌ እብብ፣ ዲያብሎስና ሰይጣን ተብሎ የሚጠራውን] አሸነፉት፤ ለሞትም እስከሚደርስ ድረስ ሕይወታቸውን አልወደዱም።” ራጅይ 12:11, 9።

አባቶችና ነቢያት፣ 77።